

AMIKOR HALÁSZ BÉLÁRA GONDOLOK...

bánattal vegyes ürességet érzek. Nehéz az embernek tudomásul venni a hiányát – nem is az ész tiltakozik, hanem a szív, a *visszafordíthatatlan* ellen. Az nem lehet – mondja – hogy ez a kifogyhatatlan energiájú, derűs, mindig úton lévő, mindig tervezgető csak úgy ne legyen. Hiszen velünk volt akkor is, ha a Sarkkörön túl járt, Kréta szigetén vagy éppen Spanyolországban – mert amíg oda volt, addig is működött az általa irányított gépezet, a falvakat ellátó könyvtári rendszer, az új könyvtárat építő lendület, a több megyét átfogó helyismereti projekt; és aztán mint a legendás angol nevelő, megjelent hirtelen színes esernyőjével, hipp-hopp itt vagyok, hogy állnak a dolgok? És a dolgok jelentették, hogy jól állnak, mert a Főnök energiája rájuk is átsugárzott, össze kellett hát kapni magukat...

Engem is megfogott az egyénisége – közel egy időben kerültünk a megyei könyvtárigazgatók közösségébe, csak ő már országosan ismert szakemberként, én meg kezdő zöldfülűként. Azonnal találtunk közös témát, a települési könyvtári hálózat újjászervezésének nem mindennapi feladatát – így lettünk, csaknem másfél évtizeden keresztül munkatársak, bajtársak, barátok. Soha nem érezte velem, hogy ő az idősebb, a tapasztaltabb – kérte és el is fogadta a véleményemet; különösen megtisztelő volt felkérése az új megyei könyvtár berendezésében való közreműködésre. Természetesen ez is Halász Bélához méltó módon zajlott, egy felejthetetlen dániai utazással egybekötve, melynek keretében Koppenhágától Ebsbjergig átszeltük az országot, az ősi Roskildében leckét tartottunk viking történelemből a „benszülötteknek”, bolyongtunk az Északi-tenger partján a városi halpiacot keresve – és amúgy mellékesen kiválasztottuk a könyvtár számára Európa egyik legjobb minőségű bútorzatát. ...Még sorjázának az emlékek, de a papír véges, és ilyen történeteket mindenki fel tud idézni vele kapcsolatban, aki csak ismerte, és időnként gondol rá.

Így őrzöm én is emlékét, a derűs, életvidám, mindig tette- és útrakész emberét. Temetésére nagyon sokan eljöttek, valóságos tömeg kísérte utolsó útjára – a kora tavaszi időben, a fogas szélben bizony össze kellett húzni a kabátot. A sír mellett állva azonban előmlött rajtunk a napsütés, és miközben a kórus bánatos zsoltárokat énekelt, a szomszédos vetések felett felszállt és diadalmas énekbe kezdett egy *pacsirta*. Mintha Béla üzent volna vele utoljára: köszönöm barátaim, hogy eljöttetek, de most már ne szomorkodjatok. Süt a nap, itt a megújulás ideje – élvezzétek Isten és a természet ajándékait, ahogy én is tettem, amíg tehettem. Szépen és hasznosan éljetelek – így emlékezzetek rám! *

Kiss Gábor

* 2005. március 26-án hunyt el Halász Béla, a veszprémi Eötvös Károly Megyei Könyvtár nyugalmazott igazgatója, akinek nagy szerepe volt a zalai könyvtári szolgáltatások, a keszthelyi ellátórendszer kiépítésében is. Fenti írásunkkal rá emlékezünk. (Szerk.)